

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מזכירו הליטאי של הרבי

הרב עמנואל קווינט

בסדרת ספרי "אגרות קודש", אוסף מכתביו של הרבי, חתומים לא מעט מהמכתבים בשפה העברית והאידישית "בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א, מזכיר: א. קווינט".

"א. קווינט" היה אבי - הרב אליהו קווינט - שלא היה חסיד חב"ד, ולהלן הסיפור כיצד הגיע לכתיבתם ולחתימתם של כל אותם מכתבים.

אבי נולד וגדל בביאליסטוק, פולין, אותה עזב כדי ללמוד בישיבת סלבודקה המפורסמת בליטא. כאשר הישיבה עקרה ועברה לחברון שבארץ ישראל, עבר איתה גם אבי. אחרי שהוסמך לרבנות - על ידי רבה הראשי של המנדט הבריטי על ארץ ישראל דאז, הרב אברהם קוק - הוא נשא לאישה את אמי, והם עברו לניו יורק, שם נולדנו אני ואחותי.

בשנות ת"ש (1940) התגוררנו בשדרת איסטרן פארקוויי מס' 816 בשכונת קראון הייטס, מרחק קצר ממרכז חב"ד השוכן במס' 770 של אותה שדרה. מאחר שבית הכנסת של חב"ד היה כל כך קרוב, נהג אבי להתפלל שם לעתים קרובות, והוא התיידד עם הרב מרדכי אייזיק חודקוב, אשר הציע לו משרה ב"מרכז לענייני חינוך". תפקידו כלל, בין היתר, סיוע לרבי (שעדיין לא היה אז רבי) במגוון דרכים - כמו עריכת פרסומים חב"דיים שונים וטיפול בהתכתבות הענפה שניהל הרבי.

במהלך עבודתו הוא פיתח מערכת יחסים עם הרבי, ונוצרה קרבה ביניהם. למעשה, משרדיהם היו סמוכים זה לזה, ובכל פעם שהרבי עבר במבואה הראשית של בניין 770, הוא חלף על פני המשרד

שחלק אבי עם הרב חודקוב - כך יצא שהם שוחחו מדי יום ביומו.

הסדר זה נמשך גם לאחר פטירת אדמו"ר הרי"צ בשנת תש"י (1950), ולאחר שהרבי קיבל על עצמו את הנהגת תנועת חב"ד. לצופה מן הצד, עשוי היה הדבר להיראות קצת מוזר, שאדם כמו אבי החזיק במשרה כה רמה על אף שלא היה חסיד חב"ד כלל. הוא נהג להתבדח על כך שהוא ה"מתנגד" (הכוונה להשתייכותו למגזר הליטאי, הלא חסידי) היחידי בכל הבניין - אבל הודות לבקיאותו הלמדנית העצומה, הוא נחשב לנכס שערכו לא יסולא בפז.

למעשה, אבי היה תלמיד חכם מהמדרגה הראשונה - כמי שזכה ללמוד אצל כמה מגדולי הרבנים בדור הקודם - והוא והרבי ניהלו דיונים למדניים עמוקים במגוון נושאים תורניים. זכיתי להיות בסוד העניין מאחר שלעתים שימשתי שליח

«

להעברת פתקים ביניהם, אולם אבי נמנע מלתת פומבי לעובדה זו. בספריו, כאשר התייחס לסוגיות שעליהן דן עם הרבי, הוא כינה אותו בתואר "איש גדול".

מעבר לתפקידי כשליח להעברת מסרים בין אבי ובין הרבי, גם ביצעתי במשך תקופה עבודות תיוק בחדרו של הרבי, מאחר שהוא הקפיד לשמור עותקים מכל תכתובותיו. בזמן עבודתי, שמעתי אותו אומר מפעם לפעם לאבי, "הרב קווינט, אני צריך מכתב בנושא פלוני, האם תוכל להכינו?"

אבי היה שואל מה אמור לכלול המכתב, ולאחר מכן היה מנסחו, מקלידו ומוסרו לרבי. בדרך כלל הרבי היה חותם את שמו על המכתב, והוא היה נשלח לנמען. אולם לפעמים אבי היה זה שחתם על המכתב, ואז הוא היה מוסיף, "בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א, מזכיר: א. קווינט". מכל מקום, ברוב המקרים הרבי היה חותם בעצמו על המכתבים.

כאשר התחלתי את עבודתי בתיוק מכתבי הרבי, הייתי בשנות העשרים המוקדמות ולמדתי בברוקלין קולג'. גם אני לא הייתי חסיד חב"ד, ולא התנהגתי ככזה. באחת הפעמים התכוננתי לצאת מבניין 770 בדיוק בשעה שהרבי נכנס, וניגשתי אליו כדי ללחוץ את ידו. החסידים שנכחו במקום נזפו בי, "מה אתה עושה? לא ניגשים סתם כך אל הרבי ללחוץ את ידו!" אך הרבי אמר לי, "זה בסדר - אתה רשאי ללחוץ את ידי". הוא הבין שאני מגיע מעולם אחר.

הוא גם ידע שאיני מתפלל בבית הכנסת של חב"ד. נהגתי להתפלל בבית הכנסת של "ישראל הצעיר" בשדרת איסטון פארקוויי, והרבי היה מתעניין ושואל אותי בנוגע לקהילה ההיא.

בשנת תשי"ט (1959), אחרי שסיימתי תואר במשפטים, באתי בקשרי השידוכין. אבי סיפר על כך לרבי, והוא איחל לנו מזל טוב, וביקש לפגוש את אשתי המיועדת, רינה. תחילה, חששה רינה מהפגישה עם הרבי, מאחר שבשעתו היא לימדה בבית ספר של התנועה הקונסרבטיבית, והיא סברה שהרבי יביע הסתייגות מכך. אך כאשר הגענו אליו, הרבי בחר להתמקד רק בחיוב. הוא אמר לה: "את

עושה דבר נפלא בכך שאת מלמדת ילדים יהודיים. זה דבר יוצא מן הכלל".

כזה היה הרבי - מעולם לא העליב או זלזל באיש - אדם מיוחד במינו.

כאשר אבי ישב שבעה אחרי פטירת אמי בשנת תש"כ (1960), הגיע הרבי לביתנו כדי לנחמו. בשנת תשל"ד (1974), אחרי שאבי נפטר, הגיע הרבי ללוויה ולניחום אבלים.

ידעתי כי בתור האבל, עלי לפתוח בדברים ראשון, אך בשעה שהרבי ניצב מולי, לא ידעתי מה לומר. כלומר, מה אוכל לומר לרבי? אמרתי, "אני יודע שעלי לדבר ראשון, אבל פשוט אין לי מילים".

הרבי הביט בי בעיניו הטובות ואמר, "אומר לך מה עליך להגיד".

אינני זוכר כיום מה הוא אמר לי, אבל אני זוכר שמילותיו הסבו לי נחמה של ממש.

הרב עמנואל קווינט (תר"פ-תשע"ח [1930-2018]) היה מחברם של עשרת כרכי, *A Restatement of Rabbinic Civil Law* ("ניסוחו מחדש של החוק האזרחי בהלכה"). הוא גם היה דיין המכון הירושלמי להלכה, אותו ייסד בשיתוף עם הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ). הוא רואיין בחודש ניסן תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"א (1960) — הרבי ערך התוועדות "צאתכם לשלום" מיוחדת לכבוד האורחים שהגיעו לחודש תשרי מארץ ישראל בטיסת הצ'רטור הראשונה. למחרת בשעת צהריים, יצא הרבי ונעמד על המדריות המובילות ל-770 כדי ללוות את האורחים ולהיפרד מהם לפני נסיעתם לשדה התעופה. במקום נכחו חסידים מקומיים רבים, ואלה רקדו עם האורחים מישראל לפני שעלו לאוטובוסים. כל אותה העת עמד הרבי והביט כשחיוך גדול נסוך על פניו.¹ ה' במרחשון

1 תורת מנחם כט, עמ' 182

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד